

z důvodu, že »st-lka čl. státu vůbec nesloužila, tedy nebyla v žádném určitém služebním ani právním poměru k němu«; neboť učitelé církevní nejsou ve službách státu, nýbrž ve službách církve a u učitelů církevních není tedy předpokladem pensijního nároku, aby byli sloužili státu a byli ve služebním poměru ke státu.

Žal. úřad posuzoval tedy vznesený nárok st-lčin nesprávně a bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost, aniž ovšem nss mohl zkoumati, zda st-lce žádaná pense podle příslušných zákonných předpisů přísluší nebo ne; naopak bude nyní věcí žal. úřadu, aby st-lkou vznesený nárok s hlediska příslušných zákonných předpisů posoudil a dle toho vydal nové náležitě důvody opatřené rozhodnutí.

Č. 8560.

Školství. — Samospráva obecní: Které úřady rozhodují o sestavení školního rozpočtu a o vlivu rozpočtu toho na rozpočet obecní?

(Nález ze dne 17. dubna 1930 č. 6299).

V ě c : Obec K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o obecní rozpočet a obecní školní přírážku.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Ve schůzi míst. škol. rady v K. z 20. května 1926 bylo usneseno vložit do školního rozpočtu na rok 1926 položku 27.000 Kč na opatření školních potřeb pro děti. Obecní zastupitelstvo v K. usneslo se pak, aby uvedená položka byla ve školním rozpočtu ponechána a schválilo obecní rozpočet a vybírání 17% obecní školní přírážky k dani činžovní a 240% přírážky k ostatním daním přírážkám podléhajícím.

V odvolání z tohoto usnesení vytýkali František K. a spol. v K., že opatření školních potřeb pro všechny školní děti není nutným a překročuje hospodářské síly obce, pročež má býti dotyčná položka z obecního rozpočtu vyloučena. — Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad v cestě instanční tomuto odvolání, vyloučil uvedenou položku z obecního rozpočtu a určil obecní školní přírážku 17% k dani činžovní a 211% k ostatním daním přírážkám podléhajícím.

Stížnost podaná obcí K. vytýká především, že žal. úřad nebyl vůbec oprávněn měniti školní rozpočet, poněvadž právo to přísluší pouze školským úřadům a že proto jeho rozhodnutí jest zmatečné.

Nss neshledal tuto námitku důvodnou, neboť žal. úřad vyslovil, že usnesení míst. škol. rady, jímž byla položka 27.000 Kč na opatření školních potřeb zařazena do školního rozpočtu, nebylo způsobilé založiti závazek obce ve smyslu § 12 zák. z 24. února 1873 č. 16 z. z. česk.; když však obecní zastupitelstvo, aniž zde bylo závazku, projevilo s uvedeným výdajem souhlas, lze usnesení to dle názoru žal. úřadu chápati pouze jako projev, kterým obec dobrovolně tento náklad na sebe přejímá a prohlá-

šuje opatřování uvedených potřeb za svou záležitost. Nedotkl se tudíž žal. úřad vůbec usnesení mšr-y o školním rozpočtu, nýbrž vyslovil pouze, že obec nebyla oprávněna hraditi určitý výdaj školního rozpočtu z prostředků obecních. Šlo tedy o to, má-li určitý výdaj býti vložen do obecního rozpočtu. K rozhodování o této otázce v cestě instanční jsou však samosprávné úřady povolány dle odst. 4. § 6 zák. č. 329/21.

Stížnost uplatňuje dále, že usnesení mšr-y o školním rozpočtu se stalo pravoplatně, neboť o nějaké zmatečnosti tohoto usnesení nelze mluvit, a že nepřislušelo obecnímu zastupitelstvu vůbec samostatně zkoumati jednotlivé položky školního rozpočtu. V tom musil nss stížnosti přisvědčiti.

Dle § 12 cit. zák. zem. náleží obecnímu zastupitelstvu, aby se postaralo o uhrazení schodku školního rozpočtu z prostředků obecních, nepodá-li obecní zastupitelstvo proti rozpočtu do jednoho měsíce námitky, nebo je-li o těchto námitkách konečným způsobem rozhodnuto. Dle tohoto zákonného ustanovení má tedy obec pouze právo obrátiti se proti školnímu rozpočtu opravným prostředkem k úřadům školním; stal-li se však školní rozpočet formálně pravoplatným, nezbude obci, než učiniti opatření k uhrazení schodku.

V daném případě není sporno, že školní rozpočet nebyl obcí v cestě instanční naříkán a že se tedy stal formálně pravoplatným. Dle protokolu o schůzi obecního zastupitelstva z 9. června 1926, ve které byl obecní rozpočet schválen, uvažovalo sice obecní zastupitelstvo o uvedené položce školního rozpočtu, dospělo však k tomu, že na školním rozpočtu nemá býti ničeho měněno. Zachovalo se tedy obecní zastupitelstvo dle cit. ustanovení zákona.

Žal. úřad má ovšem za to, že školní rozpočet byl zmatečným a proto neplatným, poněvadž opatření školních potřeb pro školní děti není věcným nákladem dle § 2 cit. zák., takže mšr překročila svým usnesením meze své působnosti. Leč o zmatečnosti usnesení mšr-y nelze mluvit, neboť šlo o schválení rozpočtu školní obce, k němuž mšr byla příslušna. Kdyby byla do školního rozpočtu vložena nějaká položka, která dle zákona tam nepatří, pak mohla by okolnost ta zavdati příčinu k tomu, aby schvalovací usnesení bylo vzato obcí v pořadu instančním před školními úřady v odpor, nemohla by však sama o sobě způsobiti neplatnost onoho usnesení.

Nemohla-li se však obec odchýliti od pravoplatného školního rozpočtu a musila-li hraditi celý schodek tohoto rozpočtu z peněz obecních, pak nemohl žal. úřad v cestě instanční vysloviti, že obec neměla hraditi schodek školního rozpočtu, pokud jde o výdaje na opatření školských potřeb z peněz obecních, a nemohl v důsledku toho snížit školní přírážky obecním zastupitelstvem usnesené. Když přes to tak učinil, vycházející z nesprávného právního názoru, bylo jeho rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.